

Sygn. akt I ACa 1395/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<u>SSA Józef Wąsik</u>
Sędziowie:	SSA Piotr Rusin SSA Zbigniew Ducki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości " (...)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...)(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o nakazanie wydania rzeczy albo zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Krakowie

z dnia 25 września 2012 r. sygn. akt IX GC 382/10

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że kwotę 15.127,12 zł zastępuje kwotą 5.349,50 zł (pięć tysięcy trzysta czterdzieści dziewięć złotych 50/100);**
2. **oddala apelację w pozostałym zakresie;**
3. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 1395/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 stycznia 2013 roku

Strona powodowa Syndyk masy upadłości (...) Sp. z o.o. w K. wniósł pozew przeciwko T. (...) Sp. z o.o. w K., w którym domagała się wydania 43 urządzeń chłodniczych, ewentualnie zasądzenia ich równowartości w kwocie 161.064 zł. Strona powodowa wskazała, że przywołane urządzenia należące do upadłego, który dostarczał produkty rybne do sieci strony pozwanej, zostały jej wydane w celu wyposażenia stoisk sklepowych.

Strona pozwana wnosząc o oddalenie powództwa przyznała, że przyjęła do użytkowania chłodziarki objęte żądaniem. Podała, że nie dysponuje pełną dokumentacją umożliwiającą identyfikację wszystkich urządzeń. Wskazała, że część urządzeń znajduje się w jej magazynach, ale w stanie nienadającym się do użytku; część wyeksploatowanych została w uzgodnieniu ze stroną powodową zezłomowana; kilka urządzeń przeszło na jej własność za zapłatą dokonaną w formie kompensaty wzajemnych należności. W zakresie pozostałych urządzeń strona pozwana oświadczyła, że nie znajdują się one w jej posiadaniu. Strona pozwana podniosła także zarzut przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 25 września 2012 roku Sąd Okręgowy w Krakowie w pkt 1 zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 72.409,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2009 roku do dnia zapłaty; w pkt 2 oddalił powództwo w pozostałym zakresie a w pkt 3 zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej koszty procesu w wysokości 15.127,12 zł.

Sąd I instancji wskazał, że powodowa Spółka i strona pozwana pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych opartych na umowie nr (...) / F. (...) wraz z załącznikami, w szczególności sporządzanym corocznie załączniku nr 3 „warunki handlowe sprzedaży.” Współpraca polegała na prowadzeniu przez stronę pozwaną sprzedaży produktów rybnych dostarczanych przez powodową Spółkę za wynagrodzeniem w wysokości zależnej od wartości przyjętego do obrotu towaru. Wynagrodzenie zostało określone w załączniku nr 3 mianem upustów i obniżek do faktur, jakie wystawiał dostawca.

Zdaniem Sądu Okręgowego rzeczywistym zamiarem powodowej Spółki i strony pozwanej było świadczenie przez stronę pozwaną usług dla strony powodowej, polegających na sprzedaży konsumenckiej jej produktów. Uzgodnienia były finalizowane w momencie dostarczania i przyjęcia towaru do sieci, skutkując każdorazowo zawarciem umowy komisji na podstawie art. 765 k.c.

Sąd I instancji zaznaczył, że strona pozwana nie dysponowała meblami chłodniczymi w związku z czym uzgodniono, że to dostawca wyposaży sklepy w takie urządzenia. W tym celu powodowa Spółka zakupiła kilkadziesiąt nowych chłodziarek w firmie (...), która wydała meble chłodnicze z dokumentami gwarancyjnymi i zaświadczeniami o dopuszczeniu do eksploatacji.

Powodowa Spółka oddała do korzystania stronie pozwanej 43 urządzenia objęte powództwem, zindywidualizowane w dokumentach sporządzonych przez pracowników uczestniczących w przekazaniu poprzez nadanie numerów inwentarzowych i określenie rodzajów chłodziarek: gondole mrozące, witryny mrozące, zamrażarki, bonety mroźnicze. Strona pozwana przyjęła na siebie obowiązek właściwego użytkowania i konserwacji sprzętu oraz odpowiedzialność za jego uszkodzenie. Meble chłodnicze oddano do korzystania na czas trwania współpracy handlowej, która ustała w połowie 2006 roku.

Sąd Okręgowy zauważył, że brak w przywołanych dokumentach postanowień dotyczących świadczenia wzajemnego za wyposażenie sklepów strony pozwanej w urządzenia chłodnicze powoduje, że strony kwalifikują te umowy jako użyczenie. Jednakże w ocenie Sądu I instancji powodowa Spółka uzyskiwała korzyści, które mogły polegać w szczególności na obniżeniu wynagrodzenia pozwanej Spółki wskutek zwolnienia jej z kosztów nabycia chłodziarek na własność. Według Sądu rzeczywistym zamiarem było oddanie przez powodową Spółkę urządzeń chłodniczych do użytkowania i pobierania pożytków odpłatnie, co odpowiada naturze dzierżawy zgodnie z art. 693 § 1 i 2 k.c.

Sąd I instancji zaznaczył, że tożsamość obowiązków w zakresie sposobu korzystania z rzeczy i stanu, w jakim przedmioty powinny się znajdować w chwili wydania po zakończeniu umów powoduje, że dla wyniku sprawy kwalifikacja kontraktów jako użyczenia, dzierżawy, czy też najmu nie ma znaczenia. W przypadku dzierżawy obowiązki te zostały sformułowane między innymi w art. 696 k.c., art. 697 k.c. oraz art. 705 k.c. i polegają na korzystaniu z przedmiotu dzierżawy zgodnie z zasadami prawidłowej gospodarki, na obowiązku dokonywania przez dzierżawcę napraw niezbędnych do zachowania przedmiotu w stanie niepogorszonym i na obowiązku zwrócenia tego przedmiotu w stanie, w jakim powinien się znajdować stosownie do przepisów o wykonywaniu dzierżawy.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że strona pozwana nie naprawiała urządzeń. W przypadku stwierdzenia niesprawności chłodziarek wzywała powodową Spółkę do ich naprawy, a w sytuacji odmowy informowała, że urządzenie zostanie zełomowane. Strona pozwana, po zakończeniu współpracy, oferowała Prezesowi powodowej Spółki wydanie niektórych urządzeń, jednak ten odmówił ze względu na ich zły stan techniczny.

Sąd I instancji podał, że wobec nieokazania przez stronę pozwaną urządzeń, jakie u niej się jeszcze znajdują, nie było możliwe dokonanie przez biegłego przeprowadzenia ich oględzin. W tej sytuacji powołany w sprawie biegły, w oparciu o ustalone na podstawie dowodów z akt informacje dotyczące daty produkcji, osób producentów i istotnych parametrów urządzeń, dokonał wyceny ich wartości rynkowej, aktualnej i według poziomu cen z 2009 roku. Przy założeniu prawidłowego korzystania z chłodziarek ich wartość rocznie obniżała się o 8 %, w związku z czym w 2009 roku wyniosła 72.409,36 zł., a w 2012 roku 55.031,11 zł.

Według Sądu Okręgowego przy założeniu prowadzenia przez stronę pozwaną prawidłowej gospodarki i wywiązywania się z obowiązku utrzymywania przedmiotów dzierżawy w stanie niepogorszonym, meble chłodnicze na dzień zamknięcia rozprawy nadawałyby się do użytku. Sąd uznał, że odmowa odebrania przez powodową Spółkę urządzeń była zatem usprawiedliwiona naruszeniem przez dzierżawcę zobowiązania wynikającego z art. 705 k.c. W ocenie Sądu w następstwie niewykonania tego obowiązku w majątku upadłego powstał uszczerbek w postaci utraty rzeczy ruchomych.

Sąd I instancji przyjął, że roszczenie o odszkodowanie po stronie powodowej Spółki powstało na zasadzie art. 471 k.c. i w świetle art. 120 k.k. w zw. z art. 705 k.c. stało się wymagalne w połowie 2006 roku, gdy umowy dzierżawy wygasły. Zważywszy, że okres przedawnienia, zgodnie z art. 118 k.c., wynosi 3 lata roszczenie uległoby przedawnieniu przed wytoczeniem powództwa, gdyby nie wystąpienie przez Syndyka powodowej Spółki w marcu 2009 roku na drogę sądową z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej w przedmiocie zwrotu równowartości urządzeń wycenionych przez niego wg poziomu cen z 2009 roku na kwotę wyższą od dochodzonej pozwem.

Sąd uznał, że w świetle dowodu z opinii wydzierżawiającemu należy się odszkodowanie jedynie w kwocie 72.409,36 zł., które zasądzono z ustawowymi odsetkami od dnia wezwania do zapłaty na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 455 k.c. Pomimo przegrania sprawy w znacznej części na podstawie art. 100 k.p.c. obciążono stronę pozwaną kosztami postępowania w całości, gdyż wysokość uwzględnionego żądania zależała od oceny Sądu opartej na wnioskach ekspertyzy.

Strona pozwana złożyła apelację od wyroku Sądu I instancji w części obejmującej pkt 1 i 3 orzeczenia. Zaskarżonemu wyrokowi strona pozwana zarzuciła: 1) błędne ustalenie wysokości odszkodowania należnego stronie powodowej, w oparciu o błędną wycenę biegłego sądowego M. S. oraz na poczynieniu błędnych założeń, iż: a) w celu wyposażenia jej sklepów w urządzenia chłodnicze powodowa Spółka zakupiła kilkadziesiąt nowych chłodziarek, b) producent urządzeń wydawał meble chłodnicze z dokumentami gwarancyjnymi i zaświadczeniami o dopuszczeniu urządzeń do eksploatacji w sytuacji, c) przy założeniu prowadzenia przez nią prawidłowej gospodarki i wywiązywania się z obowiązku utrzymywania przedmiotów dzierżawy w stanie niepogorszonym, meble chłodnicze na dzień zamknięcia rozprawy nadawałyby się do użytku, d) odmowa odebrania przez powodową Spółkę urządzeń była usprawiedliwiona;

2) naruszenie przepisów postępowania: a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, że: aa) wycena szacunkowa urządzeń objętych protokolem przekazania, sporządzona przez biegłego M. S. była prawidłowa oraz „niekwestionowana”, a także określała rzeczywistą wartość szacowanych w niej przez biegłego urządzeń; ab) urządzenia chłodnicze przekazane jej przez powodową Spółkę do używania stanowiły urządzenia fabrycznie nowe, ac) producent urządzeń wydawał meble chłodnicze z dokumentami gwarancyjnymi i zaświadczeniami o dopuszczeniu urządzeń do eksploatacji, ad) przy założeniu prowadzenia przez nią prawidłowej gospodarki i wywiązywania się z obowiązku utrzymywania urządzeń chłodniczych w stanie niepogorszonym, na dzień zamknięcia rozprawy nadawałyby się one do użytku, ae) odmowa odebrania przez powodową Spółkę urządzeń była usprawiedliwiona, af) art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na bezzasadnym pominięciu wnioskowanych przez nią dowodów w postaci korespondencji mailowej jej pracowników i powodowej Spółki z dnia 26 lutego 2008 roku, 8 stycznia 2009

roku i 26 lutego 2008 roku oraz zeznań świadków A. W., B. R., K. L. i E. F.; b) art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z opinią biegłego sądowego oraz z jego ustnymi wyjaśnieniami przyjęcie, że przedstawione mu do wglądu akta sprawy i dokumenty pozwalają na pełną identyfikację urządzeń będących przedmiotem sporu oraz na ich wycenę; c) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 479¹² § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady prekluzji dowodowej obowiązującej w postępowaniu gospodarczym, polegające na zarządzeniu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego; d) art. 292 k.p.c. poprzez uznanie, iż nie było możliwym dokonanie oględzin urządzeń chłodniczych, ponieważ nie zostały okazane; e) art. 100 k.p.c. poprzez obciążenie jej kosztami postępowania w całości; f) art. 328 § 2 k.p.c. polegające na pominięciu przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania przyczyny, dla której Sąd Okręgowy uznał, iż: fa) możliwa jest wycena przedmiotowych urządzeń chłodniczych w sytuacji, gdy brak pełnej dokumentacji uniemożliwił identyfikację wszystkich urządzeń; fb) urządzenia chłodnicze jej przekazane przez powodową Spółkę do używania stanowiły urządzenia fabrycznie nowe i nieużywane; fc) przekazane jej przez powodową Spółkę urządzenia chłodnicze posiadały certyfikaty określające zgodność z odpowiednimi normami oraz zaświadczenia o dopuszczeniu urządzeń do eksploatacji; fd) nie wywiązała się ona z obowiązku utrzymywania przedmiotów dzierżawy w stanie niepogorszonym; ee) powinna zostać obciążona kosztami postępowania w całości;

3) naruszenie prawa materialnego: a) art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z brzmieniem porozumień „protokoły przekazania” poprzez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie, że: aa) strony błędnie kwalifikują porozumienia jako umowy użyczenia, ponieważ; ab) rzeczywistym zamiarem stron było oddanie jej przez powodową Spółkę urządzeń chłodniczych do używania i pobierania pożytków odpłatnie, co odpowiada naturze dzierżawy; b) art. 693 § 1 i 2 k.c. oraz art. 710 k.c. poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że określone w porozumieniach „protokoły przekazania” prawa i obowiązki stron wyłączają kwalifikację dokonywanych pomiędzy stronami czynności cywilnoprawnych jako użyczenia, a przemawiają za uznaniem ich za umowy dzierżawy; c) art. 765 k.c. i art. 766 k.c. poprzez przyjęcie, że nawiązany przez nią i powodową Spółkę stosunek prawny odpowiada naturze komisu; d) art. 718 § 1 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie w niniejszej sprawie; e) art. 694 k.c. w zw. z art. 677 k.c. poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie i błędne przyjęcie, że okres przedawnienia roszczenia wydzierżawiającego o naprawienie szkody przeciwko dzierżawcy wynosi 3 lata; f) art. 118 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. poprzez wadliwe przyjęcie, że roszczenie powodowej Spółki o naprawienie szkody nie uległo przedawnieniu, a bieg terminu przedawnienia tego roszczenia został przerwany wystąpieniem przez powodową Spółkę w marcu 2009 roku na drogę sądową z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej; g) art. 3 ust. 1 pkt. 17 w zw. z art. 35 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym poprzez jego błędne niezastosowanie.

Strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonej części wyroku Sądu I instancji poprzez oddalenie powództwa w części zaskarżonej i zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, oraz zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Strona pozwana ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w tej części wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania oraz zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w apelacji strony pozwanej w pierwszej kolejności należy odnieść się jej twierdzeń wskazujących na błędy w ustaleniach faktycznych, których miał dopuścić się Sąd I instancji.

Wbrew stanowisku strony pozwanej Sąd Okręgowy nie ustalił błędnie wysokości odszkodowania należnego stronie powodowej opierając się na błędnej wycenie biegłego sądowego M. S.. Należy podkreślić, że biegły sądowy, mimo braku dostępu do urządzeń chłodniczych, których zwrotu domagała się strona powodowa, dysponował odpowiednią dokumentacją zawierającą Protokoły przekazania urządzeń, czy też faktury zakupu tych urządzeń, przedłożoną mu przez stronę powodową, i w opinii uzupełniającej sporządzonej w sprawie zawarł wyliczenie dokonane w oparciu o te

dokumenty oraz częściowo, z uwagi na braki występujące w dokumentacji, posłużył się analogią, co było dopuszczalne na podstawie art. 322 k.p.c. Sporządzenie przez niego wyliczenie jest wiarygodne, wskazuje bowiem na wartość urządzeń chłodniczych, które strona pozwana winna powodowej Spółce zwrócić.

Również ustalenie Sądu I instancji wskazujące, że w celu wyposażenia jej sklepów w urządzenia chłodnicze powodowa Spółka zakupiła kilkadziesiąt nowych chłodziarek nie wpływa na wynik sprawy. Urządzenia bowiem przekazane przez powodową Spółkę stronie pozwanej były bądź nowe, bądź prawie nowe tzn. nie były zużyte w takim stopniu, że nie mogły być postrzegane jako pełnowartościowe w takim stopniu jak urządzenia nowe.

Ustalenie Sądu I instancji wskazujące, że producent urządzeń wydawał meble chłodnicze z dokumentami gwarancyjnymi i zaświadczeniami o dopuszczeniu urządzeń do eksploatacji zostało dokonane w oparciu o wiarygodne w tym zakresie stanowisko strony powodowej, nie podważone w żaden przekonujący sposób przez stronę pozwaną.

Nie można dopatrywać się w ustaleniu Sądu I instancji, iż przy założeniu prowadzenia przez nią prawidłowej gospodarki i wywiązywania się z obowiązku utrzymywania przedmiotów dzierżawy w stanie niepogorszonym, meble chłodnicze na dzień zamknięcia rozprawy nadawałyby się do użytku. Urządzenia chłodnicze przy odpowiedniej eksploatacji zapewniają możliwość długotrwałego ich użytkowania, co przy uwzględnieniu corocznej utraty wartości na poziomie 8 % prowadzi do wniosku, iż w roku 2009 posiadały one taką wartość, jak powołana przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, dlatego takie stwierdzenie Sądu Okręgowego nie może być potraktowane jako błędne.

Kwestia odmowy odebrania przez powodową Spółkę części urządzeń używanych przez stronę pozwaną została wyjaśniona w sprawie a spowodowana była złym stanem technicznym urządzeń.

W świetle powyższego należy uznać, iż zaskarżonemu orzeczeniu nie można zarzucić błędów w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na wynik sprawy.

Przechodząc do kolejnych zarzutów strony pozwanej jako bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W świetle reguł służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów tj. reguł logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów należało, jak uczynił to Sąd I instancji, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego obejmującego zaoferowane przez strony dokumenty, jak również zeznania świadków oraz opinię biegłego nie przychylić się do oceny żądań strony powodowej prezentowanej w sprawie przez stronę pozwaną. Ustalenia Sądu Okręgowego dokonane zostały na podstawie całościowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który także zdaniem Sądu Apelacyjnego był wystarczający i przekonujący.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem strony pozwanej, iż Sąd I instancji w sposób wadliwy ocenił sporządzoną w sprawie opinię biegłego M. S.. Również w ocenie Sądu Apelacyjnego opinia ta zasługuje na obdarzenie jej walorem wiarygodności, a po uzupełnieniu materiału na podstawie, którego biegły wydał opinię, wnioski w niej zawarte są konsekwentne, pełne, jasne. Biegły w opinii uzupełniającej, przeprowadzając logiczne wyliczenia, w sposób jednoznaczny odpowiedział na pytania Sądu i dokonał prawidłowej oceny wartości urządzeń częściowo posługując się, na co zwrócono już uwagę, analogią, a co uczynił zważywszy na trudności dowodowe związane z bieżącą identyfikacją poszczególnych urządzeń chłodniczych strony powodowej i co uzasadniało zastosowanie regulacji zawartej w art. 322 k.p.c. Wskazano już, że urządzenia chłodnicze przekazane stronie pozwanej przez powodową Spółkę do używania były urządzeniami nowymi lub prawie nowymi, tzn., że były zużyte w niewielkim stopniu, w związku z czym mogły być postrzegane jako urządzenia nowe. Podobnie kwestia dokumentów gwarancyjnych i zaświadczeń o dopuszczeniu urządzeń do eksploatacji wydawanych przez producenta tych urządzeń została dostatecznie naświetlona przez Sąd I instancji.

Nie stanowiło nadużycia art. 233 § 1 k.p.c. ustalenie Sądu I instancji, że przy wywiązywaniu się przez stronę pozwaną z obowiązku utrzymywania urządzeń chłodniczych przekazanych jej przez powodową Spółkę w stanie niepogorszonym,

meble chłodnicze na dzień zamknięcia rozprawy nadawałyby się do użytku. Kwestia oceny odmowa odebrania przez powodową Spółkę części urządzeń chłodniczych została wyjaśniona ich ówczesnym stanem technicznym.

W sprawie nie doszło do naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. art. 227 k.p.c. Sąd Okręgowy wziął bowiem pod uwagę dowody prezentujące charakter relacji gospodarczej między powodową Spółką i stroną pozwaną wyjaśniając na ich podstawie sposób wywiązywania się przez współpracujące podmioty z wzajemnych zobowiązań.

W świetle powyższego nie można zgodzić się z zarzutem strony pozwanej naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z opinią biegłego sądowego M. S. oraz jego ustnymi wyjaśnieniami przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że przedstawione biegłemu do wglądu akta sprawy i dokumenty pozwalają na pełną identyfikację urządzeń będących przedmiotem sporu oraz na ich wycenę.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 479¹² § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady prekluzji dowodowej polegające na zarządzeniu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego. Sporządzenie przez biegłego opinii uzupełniającej było w pełni uzasadnione trudnościami z identyfikacją poszczególnych urządzeń technicznych przekazanych przez powodową Spółkę stronie pozwanej, co spowodowane było między innymi postawą strony pozwanej, w rezultacie której niemożliwe było zlokalizowanie wszystkich urządzeń i w konsekwencji ustalenie ich aktualnego stanu. Przedłożenie przez stronę powodową dodatkowej dokumentacji, koniecznej do sporządzenia opinii uzupełniającej usprawiedliwione jest trudnościami dowodowymi, jak również potrzebą dysponowania przez biegłego dodatkowymi informacjami celem określenia wartości urządzeń chłodniczych.

Nie może zostać uwzględniony zarzut naruszenia art. 292 k.p.c. poprzez uznanie, iż nie było możliwym dokonanie oględzin urządzeń chłodniczych, ponieważ nie zostały okazane. Z uwagi na rozproszenie tych urządzeń, częściową ich utylizację nie możliwe było okazanie ich biegłemu w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut strony pozwanej naruszenia art. 100 k.p.c. poprzez obciążenie jej kosztami postępowania w całości, Sąd opierając się na regulacji zawartej w tym przepisie wyrażającej zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania zmienił w tym zakresie wyrok Sądu I instancji i zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej koszty procesu, zamiast 15.127,12 zł, w kwocie 5.349,50 zł, na co składa się opłata sądowa od wysokości uwzględnionego żądania i 1/2 kosztów sporządzonej w sprawie opinii tj. odpowiednio 3.621 zł i 1.728,50 zł..

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jest o tyle nietrafny, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji zawiera wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie, jak również umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego. Z uzasadnienia Sądu I instancji wprawdzie wprost nie wynika zastosowanie regulacji z art. 322 k.p.c., jednak właśnie na tej podstawie możliwe było wyliczenie należnej stronie powodowej od strony pozwanej kwoty. Również kwestia ustalenia tego, czy urządzenia przekazane przez powodową Spółkę stronie pozwanej były nowe, czy też prawie nowe, uwzględnivszy ich jakość, nie miało na ostateczne rozstrzygnięcie dokonane przez Sąd Okręgowy wpływu. Ustalenie wskazujące, że przekazane stronie pozwanej przez powodową Spółkę urządzenia chłodnicze posiadały certyfikaty określające zgodność z odpowiednimi normami oraz zaświadczenia o dopuszczeniu urządzeń do eksploatacji zostało dokonane na podstawie całościowej oceny przedstawionego przez strony materiału dowodowego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku można wyprowadzić wnioski, że strona pozwana nie wywiązała się z obowiązku utrzymywania urządzeń chłodniczych w stanie niepogorszonym, czego konsekwencją był choćby brak możliwości ich aktualnej pełnej identyfikacji. Wbrew stanowisku strony pozwanej Sąd I instancji zawarł krótkie uzasadnienie swojego rozstrzygnięcia dotyczącego obciążenia jej kosztami postępowania w całości.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej naruszenia art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z brzmieniem porozumień „protokołów przekazania” należy podkreślić, iż w zakresie przekazywanych stronie pozwanej przez powodową Spółkę urządzeń chłodniczych łączyła je, nie jak wskazał Sąd Okręgowy umowa dzierżawy, czy też komis, ale umowa użyczenia. Strony mogły swobodnie kształtować treść łączącego ich stosunku prawnego w zakresie przekazywanych urządzeń chłodniczych a skoro na podstawie umowy z dnia 1 marca 2003 roku nr 291/F. (...) nawiązały współpracę, w której przewidziały nieodpłatne przekazanie stronie pozwanej przez powodową Spółkę

urządzeń chłodniczych, to tak należy interpretować istniejący między stronami stosunek prawny. Określenie w protokołach przekazania urządzeń chłodniczych ich odbiorcy jako najemcy nie wpływa na rzeczywisty charakter tej umowy, który poprzez bezpłatne oddanie urządzeń do używania stronie pozwanej miał umożliwić powodowej Spółce sprzedaż jej towarów w sklepach strony pozwanej. Uznanie, że strony w omawianym zakresie łączyła umowa użyczenia, a nie umowa dzierżawy, nie wpływa w sposób decydujący na zakres obowiązków, jaki odbiorca czy to przedmiotu dzierżawy, czy też użyczenia ma względem przedmiotu umowy. Zgodnie bowiem z art. 705 k.c. po zakończeniu dzierżawy dzierżawca obowiązany jest, w braku odmiennej umowy, zwrócić przedmiot dzierżawy w takim stanie, w jakim powinien się znajdować stosownie do przepisów o wykonywaniu dzierżawy. Natomiast stosownie do art. 718 § 1 k.c. po zakończeniu użyczenia biorący do używania obowiązany jest zwrócić użyczającemu rzecz w stanie nie pogorszonym; jednakże biorący nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. W związku z tym zarzuty naruszenia art. 693 § 1 i 2 k.c. oraz art. 710 k.c., jak również art. 765 k.c. i art. 766 k.c. są nietrafne.

W sprawie nie doszło do naruszenia art. 718 § 1 k.c. Eksploatacja bowiem urządzeń chłodniczych przez stronę pozwaną doprowadziła w efekcie w przypadku części tych urządzeń do ich zełmowania w sytuacji, w której urządzenia chłodnicze, takie jak powodowa Spółka użyczyła stronie pozwanej charakteryzują długim okresem możliwości ich wykorzystywania, przy założeniu, że przeprowadzana jest ich odpowiednia konserwacja i serwisowanie. Pełnomocnik strony pozwanej w toku rozprawy apelacyjnej nie potrafił wskazać, jaka byłaby aktualna wartość urządzeń chłodniczych przekazanych jej przez powodową Spółkę. Należało w związku z tym uznać, że strona pozwana w sposób nieprawidłowy eksploatowała te urządzenia doprowadzając je do takiego stanu technicznego, który uniemożliwił stronie pozwanej ich odbiór z uwagi na ich zły stan techniczny a w przypadku niektórych częściową utylizację.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 719 k.c. roszczenie użyczającego przeciwko biorącemu do używania o naprawienie szkody za uszkodzenie lub pogorszenie rzeczy, przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. W przypadku jednak chłodziarek użyczonych przez powodową Spółkę stronie pozwanej ta ostatnia nie dokonała de facto zwrotu tych urządzeń powodowej Spółce, w związku z tym termin przedawnienia żądania strony powodowej nie rozpoczął biegu, co prowadzi do wniosku, iż zarzut naruszenia art. 118 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. jest niezasadny. Twierdzenia strony pozwanej odnoszące się do art. 694 k.c. w zw. z art. 677 k.c. nie wpływają na ocenę zgłoszonego przez nią zarzutu przedawnienia. Niezasadny jest także art. 3 ust. 1 pkt. 17 w zw. z art. 35 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym poprzez jego błędne niezastosowanie. Strona pozwana będąc zmuszona przekazać urządzenia powodowej Spółki celem ich unieszkodliwienia winna była wcześniej poczynić wszelkie starania celem skontaktowania się z powodową Spółką i dokonania jej zwrotu tych urządzeń, a gdyby to nie było możliwe mogła choćby oddać te urządzenia do przechowania na koszt powodowej Spółki.

Twierdzeniu o nikłej wartości czy wręcz bezwartościowości przedmiotowych urządzeń przeczy zakupienie przez pozwanego zwykłej witryny za kwotę 2.000 zł przed wytoczeniem powództwa.

Ostatecznie strona pozwana nie potrafiła sprecyzować jaką wartość przedstawiały urządzenia zełmowane, których strona powodowa nie odebrała, albo jaką różnicę w wartości czyni przyjęcie wcześniejszej daty produkcji.

Należy zwrócić uwagę na wypowiedź biegłego zwracającą uwagę, że były to urządzenia, które z powodzeniem podlegały naprawie (najczęściej przez wymianę sprężarek).

W świetle powyższego należało uznać, iż apelacja złożona przez stronę pozwaną jest nieprzekonująca i jako taka nie może odnieść zamierzonego skutku w postaci zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku Sądu I instancji.

Dlatego Sąd Apelacyjny w Krakowie w pkt 1 wyroku działając na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. dokonał zmiany pkt III zaskarżonego orzeczenia, w pkt 2 wyroku na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej w pozostałym zakresie. Natomiast w pkt 3 na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej koszty postępowania apelacyjnego.